

kendelse. Nej, det, der er sket, er dette, at det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har været saa optaget af at fikse den Skæve, han mente at se i det ærede Medlem Hr. Martin Hansens Øje, at han ganske har undgaaet at bemærke den Bjælke, der er i hans eget. Thi hvad var det, det ærede Medlem gjorde? Han slog sig ligesom hin bibelske selvgode, hvis Navn vi alle kender, for sit Bryst og bekendte sin Lykkefølelse over, at han dog ikke var som denne Tolder, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen. Ja, hvad Farisæisme er, ved enhver i denne Sal. Jeg behøver derfor ikke at skildre nærmere, hvad det er for Stemninger og Følelser, der har dikteret det ærede Medlem denne Skildring. Thi det ærede Medlem har selv i Lørdags indrømmet, at Sandheden om den gældende Aldersrentelov har det ærede Medlem kendt lige siden Lovens Tilblivelse. Det er ikke først i Gaar, det ærede Medlem har opdaget, at Aldersrenteloven bød de gamle trygge og gode Kaar, saa gode, som Samfundet efter den Ydeevne, det ved Lovens Gennemførelse maatte antages at besidde, og under Hensyn til de Forhold, som den Gang fandtes, i det hele taget kunde. Han udtaler nu, at han ved, at denne Lov har fyldt mange gamle med Glæde. Men det er dog ikke noget, det ærede Medlem nylig har opdaget, det har han jo længe vidst. Det ærede Medlem har kun haft eet Formaal; han har kun haft Brug for Aldersrenteloven i een Hensigt, nemlig den: derpaa at kunne basere Raabet: Højere op, I skal have mere! Han har haft det Formaal at skabe Uro og fornyet Agitation. Og nu kommer det ærede Medlem — det er ogsaa et Led i Farisæismen, at han ikke vil have nogen til at gaa ham i Bedene paa dette Omraade —, nu kommer han og beklager, at dette Forslag skaber Uro. Og, siger det ærede Medlem, de gamle maa have Ro, de maa føle sig trygge. Det er jeg ikke uenig med det ærede Medlem i, det er en Trang hos gamle Mennesker at have Tryghedsfølelse, at faa Ro. Men hvem er det, der har voldet Uro om denne Sag, lige siden Aldersrenteloven gennemførtes? Er det ikke det ærede Socialdemokrati med det ærede Medlem Hr. Holger Larsen i Spidsen? Nu er det ærede Medlem kommet til Sandheds Erkendelse. Man maa næsten beklage, at det har været nødvendigt at fremsætte et Forslag, som gik ud paa en yderligere Begrænsning i Ydelserne i Henhold til Aldersrenteloven, netop for at bringe det ærede Medlem til Erkendelse. Det ærede Medlem beklager, at der skabes Uro i denne Sag. Men hvad er da det ærede Medlems

Bidrag til Roen, det, som han gav i Lørdags? Det var i den bedste Nick Carter-Stil, han skildrede det Sulteforsøg, her gøres. Han skildrede de gamles Tiggergang hen ad Landevejene, hvorunder de var iklædt de tarveligste Pjalter, for at de, naar de kom til Døren, hvor de skulde tigge, kunde have den bedste Mulighed for at gøre Indtryk. Det er det Bidrag, det ærede Medlem har givet til at skabe Ro om denne Sag. Det er, som sagt, alt sammen Reminiscenser fra Nick Carter-Skildringer, som maa have været en yndet Læsning for det ærede Medlem paa et vist Tidspunkt af hans Udvikling. Men det har ikke det fjerneste med den foreliggende Sag at gøre. Det ærede Medlem siger: Vi har overordentlig gode Raad til at hjælpe de gamle, og saa begyndte det ærede Medlem at give en levende Skildring af Livet paa de mondæne Steder, af den Toilettepragt, som der udfoldes; saa længe der i det hele taget findes et saadant Liv, saa længe der i det hele taget kan udfoldes en saadan Pragt, har vi gode Raad, mente det ærede Medlem. Med andre Ord, vi har gode Raad, saa længe vi ikke er naaet til det, som jo til syvende og sidst er Socialdemokratiets Maal — selv om maaske ikke alle erkender det —, saa længe vi ikke er naaet til det Standpunkt, da vi alle sammen er lige fattige. Saa længe det Maal ikke er naaet, har vi gode Raad til at opretholde en Udgift af en hvilken som helst Højde. Jeg har altid vedkendt mig og vedkender mig fremdeles Samfundets Pligt overfor de gamle, og jeg vil hævde, at denne Pligtfølelse ogsaa fuldt ud har fundet sit Udtryk i det foreliggende Lovforslag. Men ærede Medlemmer, der overhovedet vil rette deres Blik bort fra det agitatoriske over til det faktiske, som vil underkaste hele den økonomiske Udvikling, vi de sidste Par Aar har gennemløbet, en Prøvelse, de vil dog erkende, at med Statens og Kommunernes vekslende Bæreevne, med Kronens genvundne Paritet, dens øgede Købekraft, samtidig med at vor økonomiske Styrke er formindsket, maa ogsaa denne Lovgivning, Aldersrentelovgivningen, underkastes en nærmere Prøvelse, idet man ikke kan blive staaende ved en Ordning, der til syvende og sidst kan trykke Samfundet i Knæ. Og det ærede Medlem Hr. Rode har fuldkommen Ret i, at ogsaa ved en saadan Revision er det aldeles ikke nogen Selvfølge, at de faktiske Kaar, som de gamle fremtidig vil faa, forringes, selv om Taksterne ændres, selv om Ydelserne formindskes, thi jeg vil hævde, at 55 Mill. Kr. nu, 55 Millioner Guld-kroner, med en Købeværdi, som ligger ca.